

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

ВИНИКНЕННЯ НАЗВИ ВУЛИЦІ

Вулиця Курнатовського – вулиця не межі Дніпровського та Деснянського районів міста Києва, житлові масиви Воскресеньський, Куликове. Пролягає від вулиці Миропільської до вулиці Миколи Кибальчича.

Вулиця виникла у 50-ті роки ХХ століття під назвою Нова. Сучасна назва на честь російського революціонера-більшовика В. К. Курнатовського з 1957 року.

Курнатовський Віктор Костянтинович

Курнатовський Віктор Костянтинович народився 28.6(10.7) .1868, Рига, — 19.9(2.10).1912, Париж], діяч революційного руху в Росії, більшовик. Народився в сім'ї лікаря.

Вчився в Петербурзькому університеті, був народовольцем; у 1887 виключений з університету, висланий з Петербургу. У 1888 поступив в Московський університет; відійшовши від народництва, керував марксистським кружком.

У 1889 виключений з університету і висланий в Архангельську губернію. По закінченні заслання переїхав в губернію Тверську, звідки у вересні 1892 емігрував. Знаходячись в Цюриху (Швейцарія), вчився в Політехнічному інституті (закінчив в 1896); брав участь в роботі групи «Звільнення праці».

У 1897 при поверненні до Росії арештований на кордоні і висланий до Східного Сибіру. У 1898 в Мінусинське зустрівся с В. І. Леніном. Підписав написаний Леніном (1899) «Протест російських соціал-демократів», направлений проти «Кредо» «економістів». Після закінчення заслання з осені 1900 вів партійну роботу до Тбілісі. У 1901 арештований і після двох років висновку в Метехському замку знов засланий до Сибіру. У 1904 в Якутську керував озброєним протестом політичних засланців, арештований, засуджений на каторжні роботи і висланий в Акатуй. У 1905—06 в Читі — організатор Ради робітників, солдатських і козачих депутатів, член комітету РСДРП (б), редактор газети «Забайкальський робітник». Керував озброєним повстанням читинських робітників «Читинська республіка», після поразки якого в 1906 арештований і засуджений військовим судом до страти, заміненою довічною каторгою. У 1906 біг до Японії, потім виїхав до Австралії. У 1910 До., важко хворий, приїхав до Парижа, де через 2 роки помер.

Остафій Дашкевич (Дашкович)

Дашкевич Остафій народився в 1455 році, помер в 1535 році.

Організатор визначних походів проти турків та татар. Староста черкаський, канівський та кричевський. Частиною істориків згадується як організатор козацьких загонів, засновник та перший кошовий отаман (в деяких документах згадується як гетьман) Війська Запорізького (1508).

Гетьман України (1528 - 1533).

Місце народження - місто Овруч.

Маєтки Остафія Дашкевича

- землі в межах сучасного Києва, відомих під назвою Воскресенка;
- Трахтемирів із Зарубинецьким монастирем (записав Києво-Печерській Лаврі у Києві; невдовзі після цього Трахтемирів був зруйнований татарами, Лавра віддала його Київському замку);
- дідичні маєтки Жубровичі, Воляншину, с. Лука на Роставиці, с. Носов на Кам'яниці та ін. успадкувала в 1536 р. сестра О.Дашкевича Мілохна.

Йому належав великий земельний наділ в Києві; подарував храму на честь Воскресіння Христового (отримав назву Воскресенка, збереглися до нашого часу): «Воскресенська слобідка (тобто „історична“ Воскресенка) простягалася між Дніпром і, орієнтовно, сучасним бульваром Перова. Вона відома з XVI століття як „земля Євстафієва“ або „Євстафіївська земля“ (востаннє згадана у XVIII столітті), що належала кошовому отаману Запорізького козацтва Остапу (Євстафію) Дашкевичу, який подарував ці землі Воскресенській церкві (знаходилася на Подолі і також побудована коштом Дашкевича). Звідси й походить назва майбутньої слобідки».

Остафій Іванович Дашкевич (Дашкович) був троюрідним небожем Івана Ходкевича - засновника роду Ходкевичів гербу "Кошцієша". Народився Остафій на Волині.

Остафій Дашкевич був *першим (хоча й неформальним) козацьким гетьманом*, талановитим військовим організатором, вмілим та винахідливим тактиком, прагматичним політиком та ідеологом реєстрової козаччини.

Перша згадка про Остафія Дашкевича відноситься до 1503 року. Спочатку був Литовським воєводою, а потім Черкаським і Канівським старостою. Здійснював походи проти турків і татар. Потрапив у полон до татар, звідки втік, і у 1523 році вперше напав на Очаків, а звідти пішов у Крим і спустошив там багато аулів в Гьозлевому, Карасубазарі і в Ак-Мечеті. У 1528 році разом з Предславом Лянскоронським і великим загonom козаків знову атакував Очаків, і там тричі розгромив татарські загани у цьому поході

козаки захопили 500 коней і 30 тисяч голів худоби. З цього часу козаки стали здобувати особливу славу, чому немало сприяв «знаменитий козак» Остафій, чи Остап, Дашкевич черкасько-канівський староста, православна людина з міста Овруча. У 1531 році організував за допомогою козаків оборону Черкас від татарського нападу, Остафій Дашкевич воював спочатку проти турків і побував у полоні в татар (1523 року), кілька разів служив великим російським князям Івану й Василю, допомагаючи їм у війні проти поляків, далі знову повернувся в Литву до Сигізмунда і отримав в управління міста Черкаси й Канів на правому березі Дніпра нижче Києва. Керуючи цими містами, він звабив до себе таку силу козаків, що обидва міста надовго стали ядром усього українського козацтва. У 1531 році на місто Черкаси вчинив напад кримський хан Саадат-Гірей. Дашкевич мужньо захищав черкаський замок від татар. Будучи в 1533 році на сеймі в Пйотркові, він радив польському сейму особливий проект захисту кордонів Литовського князівства від татарських вторгнень. У цьому проекті Дашкевич висловлював необхідність будівництва поблизу татар, на одному з малодоступних островів Дніпра, замку й утримання у ньому постійної сторожі з 2 тисяч козаків, котрі, плаваючи на чайках по ріці, перешкоджали б татарам переправлятися через Дніпро. До цих 2 тисяч козаків Дашкевич пропонував додати ще кількасот чоловік, які б здобували в околицях необхідні припаси й доставляли їх козакам на острови. Пропозиція Дашкевича сподобалася всім учасникам сейму, але не була виконана. Але задум гетьмана зумів втілити в життя Дмитро Вишневецький в 1552 році.

У 1535 році гетьман Остафій Дашкович помер.